

Doktor Dans om: Jakten på danslycka!

”Förebygger demens, putsar på min balans och aktiverar nybildade hjärnceller

Jill Taube, läkare (specialist i psykiatri), projektledare och författare till boken *Själ och kropp*.

I t takes two to tango! Det är väl inte precis något nytt under solen, men det har fått en tydligare och konkret innebörd för mig personligen. Uttrycket har fått kött på benen. Jag har tagit mina första stapplande, vinglande steg i tangovärlden och jag pendlar mellan hopp och förtvivlan. Eller i alla fall mellan lust att ge upp och kraft att kämpa vidare. Det är svårt, det är svårt, det är svårt.

Man kan lockas att tro att det vore en fördel att ha dansat annat innan, men jag drar åt andra hållet. Tycker att det snarast är en black om foten om ni ursäktar uttrycket i sammanhanget. De gamla erfarenheterna från annan pardans ställer till det. Som att jämföra gamla och nya kärlekar. Det är alltid dumt. Både de och nya danser är värda att få födas som nya, egna och värdefulla.

Jag söker förtvivlat efter förningen, som i tangon är lågmäld och skriven med små bokstäver. Söker mig närmare och vill veta med en tydlig hand eller torso hur jag ska göra. Men nå. Det enda vi får är lilla filén på min kavaljers hand och där tre av mina fingrar vilar. Här pratar vi finlir. Så känns det för mig som rookie i alla fall. Jag anstränger mig så att jag blir helt slut och försöker ha fötterna på ett ställe och överkroppen på ett annat. Nästan. Så att det blir plats för fötterna att pivotera och föras runt i en ocho eller en giro! Ni hör

ju, bara språket är poesi och njutning. Men där är jag inte ännu. Långt därifrån. Några korta sekunder kan jag känna att det är dans, men det går snabbt över och vi kliver in i varann, jag och G, mannen i mitt liv och mitt sällskap på kursen. Jag ska veta, nästan innan fören själv, vart jag ska ta vägen. Grälet är millimeternära och skuldfrågan ligger i öppna dagar. Du gjorde fel, du följde ju inte! Nä, du förde otydligt. Jag förde perfekt, fast du... Här klipper vi och småfnissar. Det är det här som är pardansens utmaning. Att hitta varann. Inte stöta bort.

Varför ger jag inte upp, då? Vad är det som lockar och drar? Varför vill jag än en gång vara novisen vid spisen och en hopplös nybörjare. Hinner jag ens bli halvdan på detta? Jag är ju faktiskt snart 55 år. Visserligen 55 år ung, för så känner jag mig, men ändå.

Tangon är dansens primadonna assoluta, skriver min favorit Kerstin Thorvall i boken *Nödvändigheten i att dansa*. Birgitta Holm, professor och hängiven dansare målar tangon med blod, svett och tårar, i sin bok *Pardans*. Naket delar hon med sig av genansen, nästan skammen av att vara ny och utanför. Hon började ganska sent i livet och beskriver både tango och annan pardans ur flera perspektiv. Förälskelsen och romansen, ja visst. Men också hackordningen och utanförskapet. De superhårda reglerna som råder i tangons stränga domäner. Som livet var som helst. Men hon hänger kvar, för hon vet att guldkornen kommer. Stunder av det nästan gudomliga. När närvaron och följsamheten är där och något mer, som inte går att beskriva. Något förför och lockar. Lovar. Den är inte så fysiskt nära som den moderna foxen, det är en annan sorts intimitet. Fullständigt separata och med egen balans är de två i tangon, men inneslutna i en tillfällig, men helig gemenskap. Som inte fångas med skattningsskalor i en forskningsrapport, men är det vi jagar. Ögonblicken av danslycka. Lycka.

Jag har inte varit där ännu i tangon, men hoppas. Om jag under tiden både förebygger demens, putsar på min balans och aktiverar nybildade hjärnceller i ett rykande tempo så tackar jag för det. Samt vårdar min relation och förbaskat väl vet att det krävs två för en bra tango!

Jill Taube